

דעם רבינ'ס אעשיות

ספורי מעשיות
משנים קדמוניות מרבנו
הקדוש רבי נחמן מברסלב
זי"ע א
המעשה עם הבחינות

מעשה י'
מבערגיר ועני (4)
גליון 116

שבת שלום, קוראים יקרים!

למדבר ומצא את הפלה וגם את הפתב וחזרו
למקומם, ומלכו בכפה.

יש בזה למווד עצום לכל אחד, להאמין שגם הדבר
שנראה הנורא ביותר וחסר כל תקנה, גם זה לטובה
בשבילנו, כמו שרבנו מלמד בלקוטי מוהר"ן (ס"ה):
"ובאמת אין שום רע בעולם, רק פלו טוב אך עקר הצער
שיש לאדם מהיסורין שעוברים עליו, חס ושלום הוא רק
מחמת שלוקחין מהאדם הדעת." כשלוקחים מהאדם
את הדעת, שזו הידיעה הברורה שהכל לטובה, אז
בודאי יש לו יסורים ממה שקורה לו. לכן חשוב לחזק
את האמונה, גם כשנראה שהכל שחור, לתפש את
ההרחבה בתוך הצער, עד שיזכה לבסוף לראות שכל
הרעה הייתה בשבילו טובה גדולה. ובאמת רחמי ה'
גדולים מאד, וכל דעביד רחמנא לטב עביד. (ברכות ס:)

וכדי לזכות לדעת אמת, לראות שאין שום רע
בעולם, רק הכל לטובה, צריך להתפלל ולבקש
הרבה מה' יתברך: שאזכה לידע ולהבין באמת טובה
האמת, ואזכה לדעת באמת שאין שום רע בעולם כלל, רק
פלו טוב וחסד, ואתה מרבה להטיב עם כל בשר בכל עת
ובכל שעה, כי פונתה לטובה תמיד. (לקוטי תפילות ס"ה)

שבת שלום ומברך!

בן הבערגיר מסדר לעצמו סביבה נוחה במדבר, יש לו
פרות מהאילנות ומים לשתות. הוא גם צד חיות,
ואפלו עושה לעצמו כלי שיר לנגן בהם. עד שראה
שטוב לפניו לבלות שם במדבר מספר ימי חייו, אך יש
בידיו עדין הפתב היקר שבו כל הסימנים, שזאת
תקותו ושמחתו. הוא הטמין את הפתב תחת אילן
אחד ועשה לעצמו סימן על האילן, אך לאחר מכן
נעשה רוח סערה, ונפלו והתבלבלו כל האילנות, עד
שלא נתן היה למצא את המקום שבו נטמן הפתב.

מי יכול לתאר את צערו הגדול של בן הבערגיר?
תקותו האחרונה גם היא אבדה, נראה שלא נשאר לו
כלום. מרב צער היה צריך ללכת משם, וכמעט
שנשתגע. אך אנו, שרואים את כל המעשה
בשלמות, אם נתבונן באמת, נראה שבאבדת הפתב
היתה טובה גדולה מאד לבן הבערגיר. אנו רואים
אחר כך, שנפל מאד בדעתו, והתיאש לגמרי מעצמו,
והלך לכמה מלכים ונתן להם את הסימנים. הבה נציר
לעצמנו: לו היה בידו הפתב, לגדל הקטנות שהגיע,
בודאי היה נותן לאחד המלכים את הפתב בעצמו
ח"ו, והיה מאבד באמת הכל. לכן אבדת הפתב הייתה
בשבילו טובה גדולה, שעל ידי זה חזר אחר כך

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה י' מבערגיר ועני (4) שספרה רבנו נחמן מברסלב זיע"א - לשה"ק

סימנים מבהקים ביותר. ולפני השלישי ספר כל לבו באשר שהיה לו כתב, שהיה מציר בו המקומות כנ"ל, בכך יציר לעצמו גם כן על ניר כל אותן המקומות ויביא אליה.

והשלישי נתישב גם כן כנ"ל, שאין טוב לפניו, שיביא אותה לכאן, וזה הבחור יהיה כאן ושלח גם כן את הבחור עוד למרחוק יותר מאתים פרסאות.

וזה המלך השלישי רץ גם כן לשם (דהינו לקח את היפת תאר) ובא לשם, והגידו לו, שפבר יש כאן שני הנ"ל, והשיב: אף על-פי-כן, כי יש לו דבר, שבודאי יפעל. והעולם לא היו יודעים כלל מפני מה היא נתרצה לאלו יותר מאחרים.

ובא גם השלישי והגיד שירו בסימנים מבהקים יותר, והראה הפתב עם ציור המקומות ונבהלה מאד, אך לא יכלה לעשות דבר מחמת שגם הראשון נראה שזהו ואחר-כך השני, על כן אמרה, שלא תאמין, עד שיביאו לה פתב ידה בעצמו.

אחר-כך נתישב בדעתו הבחור הנ"ל: עד מתי יהיו משלחין אותו בכל פעם להלן יותר? על כן ישב עצמו, שהוא בעצמו יניח עצמו לילך לשם, או לי יפעל הוא. והיה הולך וסובב, עד שבא לשם ואמר, שהוא יש לו דבר וכו'. ובא והגיד שירו ונתן עוד יותר ויותר סימנים מבהקים, והזכיר אותה, שלמד עמה בחדר אחד וכיוצא בזה, וספר לה הכל שהוא שלח המלכים הנ"ל ושטמן הפתב באילן וכל מה שעבר עליו אבל היא לא השגיחה כלל על זה.

(ובודאי גם הראשונים המלכים הנ"ל אמרו איזה טעמים על מה שאין בידם הפתב)

וילך ויסע תקף המלך הראשון הנ"ל ובא לשם, למקום בת הקיסר הנ"ל, ועשה לו שיר, ונעץ בתוך השיר על-פי החכמה זו כל אותן המקומות, דהינו השבעה עדים הנ"ל, אך על-פי השיר נודמן לו, שלא סדרם כסדר את המקומות הנ"ל, כי כן הגיע לו על-פי חכמת השיר.

ובא לשם על המקום הנ"ל, והגיד השיר. כשמע בת הקיסר המקומות הנ"ל, נפלא בעיניה, ונראה לה שמכרח שזהו בן גילה, רק היה קשה בעיניה על שלא סדרם כסדר, אך אף-על-פי-כן חשבה בדעתה, אולי מחמת חכמת משקל השיר בא לו זה הסדר,

ונספם בלבה, שזה הוא, וכתבה לו, שהיא משדכת לו, ונעשה שמחה ורעש, שנמצא לה בן גילה, והכינו על החתונה.

בתוך כך בא השני והיה רץ גם כן לשם. ואמרו לו, שפבר היא משדכת, ולא השגיח על זה ואמר שאף-על-פי-כן יש לו דבר שיגיד לה שבודאי יפעל. ובא והגיד שירו וסדר כל המקומות הנ"ל כסדר, וגם נתן עוד סימן יותר. ושאלה אותו, מאין יודע הראשון. ולהגיד האמת לא טוב לפניו, ואמר שאינו יודע. ונפלא בעיניה מאד, ועמדה משתומם, כי גם הראשון ספר המקומות ומאין יתודע לאדם סימנים הללו? אך אף-על-פי-כן נראה בעיניה, שזה השני הוא בן גילה, מאחר שראתה בו, שספר כסדר וכו', כנ"ל, והראשון, אפטר על-פי חכמת השיר בא לו זאת, שהזכיר אלו המקומות, אך נשארה עומדת.

והבחור הנ"ל, כששלחו השני, חרה לו גם כן, והלך אל השלישי וספר לו גם כן כנ"ל, ומסר לו עוד יותר

וְלִהְיֶיר אֹתוֹ בְּיָדַי אֵי־אֶפְשֶׁר, כִּי כָּבֵד עָבַר זְמַן רַב, וְלֹא רָצָתָה לְהִשְׁגִּיחַ עוֹד עַל סִימָנִים כָּלָל, עַד שֶׁיִּבְיֵאוּ לָהּ הַפְתָּב, כִּי גַם עַל הָרֵאשׁוֹן סָבְרָה שֶׁזְּהוּ בְּיָדַי וְכֵן עַל הַשְּׁנַי וְכוּ', עַל כֵּן לֹא רָצָתָה וְכוּ', כִּנ"ל.

וְנִתְיָשֵׁב הַבְּחוּר, שְׂכָאן אֵי־אֶפְשֶׁר לַעֲשׂוֹת שְׁהִיּוֹת כָּלָל, וְנִתְיָשֵׁב לְשׁוּב וּלְחִזּוֹר לְמִקוּמוֹ, אֶל הַמְדַבֵּר שְׁהִיּוֹת בּוֹ, וְשֵׁם יִבְלָה יָמֵי חַיָּיו. וְהָיָה הוֹלֵךְ וְסוֹבֵב לְהִגִּיעַ לְמַדְבַּר הַנ"ל, וְהִגִּיעַ לְשֵׁם, אֶל הַמְדַבֵּר הַנ"ל.

בְּתוֹךְ כָּל הַנ"ל עָבְרוּ בֵּין כֹּף וּבֵּין כֹּף כַּמָּה שָׁנִים, וְנִסְכַּם אֶצֶל הַבְּחוּר הַנ"ל שֶׁיִּשְׁבַּ שֵׁם בַּמְדַבֵּר, וְיִבְלָה שֵׁם יָמֵי חַיָּיו כְּפִי מַה שֶׁעָרַף בְּדַעְתּוֹ חַיּוֹת הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה נַחְקֵר בְּדַעְתּוֹ, שֶׁטוֹב לְבַלּוֹת כָּאֵן מְסַפֵּר יָמָיו, וְיִשְׁבַּ שֵׁם וְאָכַל וְכוּ' כִּנ"ל.

וְעַל הַיָּם הָיָה רֹצֵחַ. וְהָרוּצַח שְׂמַע, שֶׁנִּמְצָא יַפְתָּתָאָר כְּזוֹ בְּעוֹלָם, וְחָשַׁב לְתַפְסָהּ, אֵף שֶׁהוּא לֹא הָיָה צָרִיף אוֹתָהּ, כִּי הָיָה סָרִיס, אֵף חָשַׁק לְתַפְסָהּ כְּדִי לְמַכְרָהּ לְאִיזָה מֶלֶךְ וְיִקַּח בְּעַדָּה הוֹן רַב,

וְהִתְחִיל לְהַשְׁתַּדֵּל בָּזֶה. וְהָרוּצַח הוּא מְפָקֵר, וְהַפְקִיר עֲצָמוֹ: אִם יַפְעִל־יַפְעֵל, וְאִם לֹא־לֹאוּ; וּמַה יַפְסִיד? כִּי הוּא מְפָקֵר כְּדָרְף הָרוּצַח.

וְהִלֵּךְ הָרוּצַח וְקָנָה סְחוּרוֹת רַבּוֹת מְאֹד מְאֹד רַבּוּי מְפָלֵג מְאֹד. גַּם עָשָׂה צַפְרִים שֶׁל זָהָב, וְהָיוּ נַעֲשִׂים בְּאִמְנוֹת, שְׁנַדְמָה, שֶׁהֵם חַיִּים מִמֶּשׁ (נֹאטִירִילִף). גַּם עָשָׂה שְׁבָלִים שֶׁל זָהָב, וְהָיוּ הַצַּפְרִים עוֹמְדִים עַל הַשְּׁבָלִים, וְזֶה הָיָה בְּעֲצָמוֹ נִדְמָה לְחִדּוּשׁ, שֶׁהַצַּפְרִים עוֹמְדִים עַל שְׁבָלִים, וְאֵין הַשְּׁבָלִים נִשְׁבָּרִים, כִּי הָיוּ צַפְרִים גְּדוֹלִים (עַל כֵּן הָיָה חִדּוּשׁ).

גַּם עָשָׂה בְּתַחֲבוּלוֹת שְׁנַדְמָה, שֶׁהֵם מְנַגְנִים, וְאַחַת הָיְתָה מִכָּה וּמִקְשָׁקֶשֶׁת בְּלִשׁוֹנָה, (שְׁקוּרִין גִּיקְנֵאִקְט), וְאַחַת הָיְתָה מִצְלָצֶלֶת בְּפִיָּה, (שְׁקוּרִין גִּישׁוּיִשְׁטִישְׁט), וְאַחַת הָיְתָה

מְזַמְרֶת

וְהַלֵּל הָיָה בְּתַחֲבוּלוֹת, שֶׁהָיוּ בְּנֵי־אָדָם עוֹמְדִים שָׁם בְּתוֹךְ חֶדֶר, שְׁהָיָה עַל הַסְּפִינָה מֵאַחֲרֵי הַצַּפְרִים, וְעָשׂוּ כָּל הַנ"ל אוֹתָן הַבְּנֵי־אָדָם, וְנִדְמָה, שֶׁהַצַּפְרִים בְּעֲצָמָן מְנַגְנִים, כִּי הָיוּ עֲשׂוּיִים עִם דְּרָאטִין בְּאִמְנוֹת, עַד שְׁנַדְמָה, שֶׁהֵם בְּעֲצָמָן עוֹשִׂין כָּל הַנ"ל.

וְנִסְעַ הָרוּצַח עִם כָּל הַנ"ל לְמַדִּינָה, שְׁהִיְתָה שָׁם בַּת הַקִּיסָר הַנ"ל. וּבָא אֶל הָעִיר, שְׁהִיְתָה שָׁם, וְעָמַד עִם סְפִינָתוֹ בַּיָּם, וְשִׁלְשַׁל הָאֲנָקִירֶשׁ וְעַכְבָּה (שְׁקוּרִין גִּיאֲנָקִירֶט), וְדָמָה עֲצָמוֹ לְסוּחַר גְּדוֹל, וְהָיוּ נִכְנָסִים וּבָאִים שָׁם לְקָנוֹת אֶצְלוֹ סְחוּרוֹת רַבּוֹת יְקָרוֹת. וְעָמַד שָׁם אִיזָה זְמַן רַבֵּעַ שָׁנָה וְיֹתֵר וְהָיוּ נוֹשְׂאִים מִמֶּנּוּ סְחוּרוֹת יְפוֹת שֶׁקָּנוּ אֶצְלוֹ.

וְחָשְׁקָה גַם בַּת הַקִּיסָר לְקָנוֹת סְחוּרָה מְמַנּוּ, וְשִׁלְחָה אֶלָּיו, שִׁישָׂא סְחוּרָה אֶצְלָהּ, וְשִׁלַּח לָהּ, שֶׁאִינוּ צָרִיף לָזֶה לְשֵׁאת סְחוּרָה לְבֵית הַקּוֹנָה אֶף־עַל־פִּי שֶׁהִיא בַּת הַקִּיסָר, וּמִי שֶׁצָּרִיף סְחוּרָה, יָבֹא אֶצְלוֹ, וְלִסְחוּרָה אֵין מִי שֶׁיִּכְרִיחַ אוֹתוֹ עַל זֶה.

וְיִשְׁבָּה עֲצָמָה בַּת הַקִּיסָר, שֶׁתִּלְךָ אֶצְלוֹ. וְדִרְכָּה הָיָה, כְּשֶׁהִלְכָה בְּשׁוּק, הָיְתָה תּוֹלָה מִכְסָּה עַל פְּנֵיהָ כְּדִי שֶׁלֹּא יִסְתַּפְּלוּ בָּהּ, כִּי יוֹכְלוּ בְּנֵי אָדָם לְפַל וְכוּ' מִחַמַּת יַפְיָה, כִּנ"ל, עַל כֵּן הָיְתָה מִכְסָּה פְּנֵיהָ, כִּנ"ל.

וְהִלְכָה בַּת הַקִּיסָר וְכִסְתָּהּ אֶת פְּנֵיהָ וְלִקְחָה גַם רַעוּתֶיהָ עִמָּהּ וְחִיל, (שְׁקוּרִין וּוּאָף), הִלֵּךְ אַחֲרֶיהָ. וּבִאֲתָה אֶל הַסּוּחַר הַנ"ל (הִינּוּ הָרוּצַח, שְׁנַדְמָה לְסוּחַר) וְקָנְתָה שָׁם סְחוּרוֹת אֶצְלוֹ, וְהִלְכָה לָהּ. וְאָמַר לָהּ הַסּוּחַר. אִם תָּבֹא עוֹד הַפְּעַם, אֶרְאֶה לָךְ עוֹד דְּבָרִים יָפִים מְזֹה, שֶׁהֵם נְפִלָאִים מְאֹד; וְשָׁבָה לְבֵיתָהּ.

שׁוּב פְּעַם אַחֲרַת בְּאֲתָה וְקָנְתָה וְהִלְכָה לָהּ. וְעָמַד שָׁם (הָרוּצַח הַזֶּה) אִיזָה זְמַן; בְּתוֹךְ כֹּף נַעֲשִׂית (הַבַּת קִיסָר הַנ"ל) רְגִילָה אֶצְלוֹ, נִכְנָסַת וְיֹוצֵאת.

שם _____
 טלפון _____
 עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בספורי מעשיות

מעשה י' (4) - מבערגיר ועני

- למדבר שהיה בו מתחילה
- נשאר במקומו
- ח. למה חשק הרוצח לתפוס את הבת קיסר?
 כדי למכרה ויקח בעדה הון רב
- כדי להשתדך עמה
- כדי להרגה
- ט. איזה מין סוג ציפורים עשה הרוצח?
 של זהב
- של נחושת
- של כסף
- י. האיך היה נראה שהציפורים מנגנים בעצמן?
 כי הם היו ציפורים אמיתיים ולמדו אותם לנגן
- כי הם היו אנשים שמתחפשים לציפורים
- בני אדם שעמדו בחדר מאחורי הצפרים עשו תחבולות שיהיה נראה שהצפרים מנגנים
- יא. היכן נעמד הרוצח עם ספינתו?
 בנהר
- בגבול
- בים
- יב. האם הרוצח הסכים לבוא למכור סחורתו לבת הקיסר?
 הסכים לבוא אליה
- לא הסכים לבוא אליה
- הסכים רק בפעם הראשונה
- יג. מה אמר הסוחר (הרוצח) לבת הקיסר כשהיא הגיעה לקנות סחורה?
 בפעם הבאה שתרצי לקנות סחורה אני אגיע אליך
- אם תבואי עוד פעם אראה לך עוד דברים יפים מזה
- אם תבואי עוד פעם אמכור לך בזול
- יד. כמה פעמים הגיע הבת קיסר להספינה?
 פעמיים
- עשרים פעם
- היתה רגילה ליכנס ולצאת
- טו. מה אתה לומד מהסיפור בינתיים?
 שאין שום יאוש בעולם כלל
- לא לישא וליתן עם רוצחים כלל
-

- א. מה ענתה הבת קיסר למלך הראשון שהביא את הסימנים?
 כתבה לו שהיא משודכת לו
- כתבה לו שאינה משודכת לו כי השיר לא כסדר
- אמרה לו שהיא לא תאמין עד שיביאו לה כתב ידה בעצמה
- ב. מה ענתה הבת קיסר למלך שני שהביא את הסימנים לפי הסדר?
 כתבה לו שהיא משודכת לו
- שאלה מאין יודע הראשון
- אמרה לו שהיא לא תאמין עד שיביאו לה כתב ידה בעצמה
- ג. מה עשה בן הבערגיר אחרי ששלחו הקיסר השני?
 הלך למלך שלישי ומסר לו אותם סימנים
- הלך למלך שלישי ומסר לו סימנים מובהקים ביותר
- חזר למלך הראשון ומסר לו סימנים מובהקים יותר
- ד. מה סיפר עוד בן הבערגיר למלך השלישי?
 כל לבו, שהיה לו כתב שהיה מצויר כל המקומות
- שיצייר לעצמו על נייר כל אותן המקומות ויביא אליה
- שתי התשובות נכונות
- ה. מה ענתה הבת קיסר למלך השלישי שסידר השיר והראה לה הכתב שצייר?
 כתבה לו שהיא משודכת לו
- אמרה לו שהיא כבר משודכת לשני
- אמרה לו שהיא לא תאמין עד שיביאו לה כתב ידה בעצמה
- ו. כשהגיע בן הבערגיר בעצמו לבת הקיסר, האם היא הסכימה להשתדך עמו?
 רצתה להשתדך עמו
- לא רצתה להשגיח עוד על סימנים כלל, עד שיביאו לה הכתב
- שאלה מאין ידעו השלושה מלכים הראשונים שהגיעו
- ז. לאן הלך בן הבערגיר אחר כך?
 למדברות

בהצלחה!!!

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה ניתן לחייג לקו דעם רבינס אור 02-534-5040 – או לשלוח לפקס: 15326519611,

או ל: m025345040@gmail.com פאר אידיש רופט 02-5-3333-72